

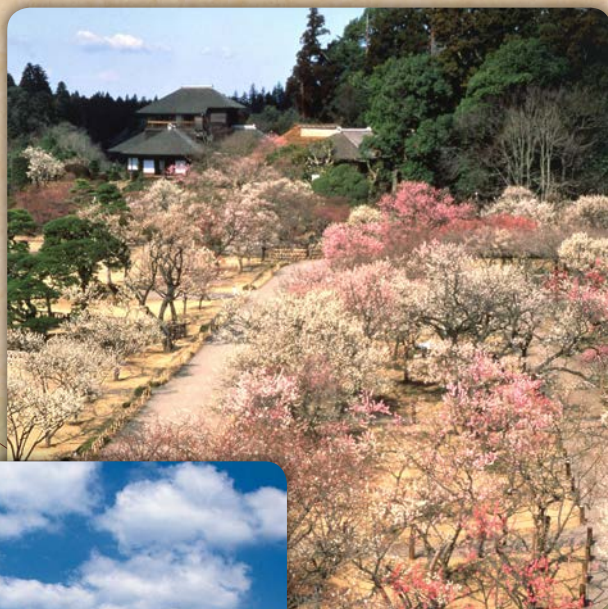
Příroda a regiony Japonska

Velvyslanectví Japonska v České republice
Maléřské nám. 6, 118 01 Praha 1
Japonské informační a kulturní centrum
Hellichova 1, Praha 1
<http://www.cz.emb-japan.go.jp>

春

Některé rostliny jsou charakteristické pro japonské roční období. Velice populární japonskou kratochvílí je *hanami*, sledování květin, kdy Japonci nejčastěji obdivují sakury, které rozkvétají na **jaře**. Po sakurách v Japonsku rozkvétají azalky (*tsutsudži*), které jsou také velice krásné, a proto období jara patří mezi nejkrásnější období pro návštěvu Japonska. Během jara (od konce března do začátku května) se Japonci scházejí k pozorování rozkvétajících květin, piknikům pod rozkvetlým stromem a zábavou s přáteli. Každé jaro zahrnuje předpověď počasí informace o rozkvétajících sakurách. Květ sakury je již tradičně spojován s japonskou kulturou a Japonskem.

Kairakuen,
Prefektura Ibaraki
foto: ©JNTO

Pláž Shirahama,
Prefektura Wakajama
foto: ©Wakayama Prefecture
©JNTO

夏

Na počátku **léta** je v Japonsku (kromě oblasti Hokkaido) období dešťů (*baiu*), kdy prší po dobu jednoho měsíce až šesti týdnů. Období dešťů bývá někdy považováno za pátou sezónu. Během období dešťů rozkvétají hortenzie (*adžisai*). Po tomto období přichází parné léto, které naštěstí netrvá dlouho. Japonské domy jsou vlhkému horkému létu přizpůsobeny a dají se snadno otevřít a tím umožňují lidem zůstat ve spojení s přírodou. Během období léta se lidé také scházejí na *hanabi taikai*, což je přehlídka ohňostrojů. Při této příležitosti často oblékají lehké bavlněné *kimono-jukatu*, která je přizpůsobená horkému počasí. Během léta v Japonsku rozkvétají také vodní lilie (*suiren*) a lotusy (*hasu*). Lotosové květy mohou být často k vidění v jezírkách u chrámů.

四季

Japonci mají k přírodě a jejím krásám velice kladný vztah. Japonská poezie oslavuje krásy japonské přírody již po dlouhá staletí, např. kvetoucí květy, krásu hor či divokou přírodu.

Japonské souostroví je velice rozsáhlé a od severu jeho délka na jih přesahuje 3500 kilometrů. Díky tomu je japonské klima velice rozmanité, a proto se zde můžete setkat s rozdílnou faunou i florou.

ČTYŘI JAPONSKÁ ROČNÍ OBDOBÍ

Podzim je považován za nejpříjemnější období celého roku, je osvěžující, vyznačuje se nízkou vlhkostí, příjemnou teplotou a ochlazujícím vánkem. Během této sezóny se listy krásně zbarvuje a ze severu Japonska postupuje tato vlna směrem na jih. Po parném létě nacházejí lidé v tomto období opět ztracenou chuť k jídlu, projevují zájem o sport a cestování. Za účelem pozorování zčervenalých listů japonských javorů (*momidži*) se pořádají výlety do přírody. V září také rozkvétají listopadky (*kiku*), které jsou symbolem Japonska, a dále též začínají rozkvétat krásenky (*kosumosu*), které jsou překrásně růžové a fialové s bílými květy.

Narukokjó
Prefektura Mijagi
foto: ©JNTO

Souunkjó
Prefektura Hokkaidó
foto: ©Yasufumi Nishi
©JNTO

秋

冬

Během **zimy** padá sníh po celém Japonsku kromě ostrovů Okinawa a jihu ostrova Kjúšú, kde sněží opravdu zřídka. Na ostrově Honšú je zima dramaticky rozdílná, pokud se nacházíte na pobřeží Tichého oceánu či na pobřeží Japonského moře. Obě strany pobřeží jsou rozdělené horami. Pobřeží Tichého oceánu se vyznačuje chladnějším počasím, suchými větry a příležitostnými sněhovými přeháňkami. Oproti tomu na druhé straně pobřeží vanou kontinentální větry, které jsou vlhčí, a proto způsobují husté sněžení v regionu, který je proto přezdíván „sněhová země“. Na konci zimy začínají rozkvétat japonské meruňky (*ume*), které tak symbolizují konec zimy a nastupující teplé měsíce.

PŘÍRODNÍ SYMBOLY JAPONSKÝCH PREFEKTUR

Japonsko se skládá ze 47 prefektur. Každá z prefektur má zástupný symbol či více symbolů, který ji reprezentuje. Nejčastěji to bývají přírodní symboly, které najdeme v místní přírodě, např. ptáci, květiny či stromy. Používání květiny jako symbolu prefektury se datuje do roku 1949, kdy místní občané hlasovali pro květinu, která bude reprezentovat jejich prefekturu. Stromy byly vybrány jako symbol prefektury o něco později, a to sice v roce 1966 v rámci projektu věnovaného přípravám na Expo 70, které se konalo v Ósace v roce 1970. Tyto symboly jsou reprezentantem prefektur, jejich obyvatel, ekonomiky a turismu. Přírodní symboly jsou také často opěvovány v místní literatuře a pověstech.

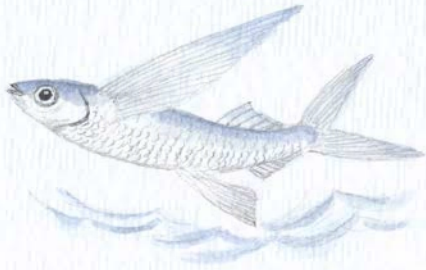
V prefektuře Hirošima je japonský javor (*momidži*) jejím symbolem. Na podzim se v této oblasti nacházejí překrásné scenérie zbarvených listů javorů, např. Momidžidani Park, Mijadžima, kde roste přes tisíc javorových stromů. V roce 1966 byl javor zvolen stromem celé prefektury. Po celém Japonsku jsou proslavené hirošimské *momidži mandžú*, což jsou sladké zákusky plněné fazolovou pastou ve tvaru javorových listů. V některých případech, například v prefektuře Iwate, byl symbol zvolen místními obyvateli, kteří vybrali symbol, který nejlépe vystihuje jejich prefekturu a její charakteristický ráz. Za symbol své prefektury si zvolili ptáka bažanta zeleného (*kidži*), který byl vybrán z návrhů veřejnosti v roce 1964. V prefektuře Iwate je vysoká koncentrace populace ptáka *kidži*, a proto se tento opeřenec s milým charakterem stal zastupitelem této prefektury.

Vybrané prefektury a jejich symboly

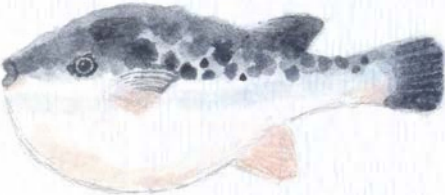
Prefektury	Květina	Strom	Pták	Ryba / Zvíře
Hokkaidó 北海道	Japonská růže ハマナス	Smrk ajanský エゾマツ	Jeřáb mandžuský タンチョウ	
Fukušima 福島県	Pěnišník ネモトシクナゲ	Zelkova japonská ケヤキ	Lejsek nádherný キビタキ	
Nagano 長野県	Hořec リンドウ	Bříza bělokorá シラカバ	Bělokur horský ライチョウ	Serau malý ニホンカモシカ
Aiči 愛知県	Kosatec laevigata カキツバタ	Javor hustokvětý ハナノキ	Výreček malý コノハズク	Kreveta クルマエビ
Hirošima 広島県	Javor dlanitolistý モミジ	Javor dlanitolistý モミジ	Potáplice malá アビ	Ústřice カキ
Kumamamoto 熊本県	Hořec リンドウ	Kafrovník クスノキ	Skřivan ヒバリ	Kreveta クルマエビ

Pivoňka keřovitá ボタン
Prefektura Šimane

Letounovití トビウオ
Prefektura Šimane

Fugu フグ
Prefektura Jamaguči

Hořec リンドウ
Prefektura Nagano,
Prefektura Kumamoto

Zarděnice pestrá デイゴ
Prefektura Okinawa

Ibis čínský トキ
Prefektura Niigata

Orel skalní japonský イヌワシ
Prefektura Išikawa

Japonská růže ハマナス
Prefektura Hokkaidó

Lejsek modrobílý オオルリ
Prefektura Točigi

Jinan dvoulaločný イチョウ
Prefektura Tokio,
Prefektura Kanagawa,
Prefektura Ósaka

Vonokvětko libovonná キンモクセイ
Prefektura Sizuoka

Javor dlanitolistý モミジ
Prefektura Šiga, Prefektura Hirošima

Kruhoočko japonské メジロ
Prefektura Wakajama,
Prefektura Óita

Iris laevigata (Kosatec) カキツバタ
Prefektura Aiči

Vydra říční ニホンカワウソ
Prefektura Ehime

PŘÍRODNÍ KRÁSY JAPONSKÝCH REGIONŮ

Takačiho 高千穂

Oblast Takačiho se nachází v severozápadní části prefektury Miyazaki. Podle kroniky *Kodžiki* zde sestoupil na zem bůh Ninigi, pravnuke bohyně Slunce Amaterasu, a založil tak císařskou linii. Pro Japonce je to místo hlubokého náboženského významu. Zdejší přírodní dominantou je soutěska Takačiho vytvořená řekou Gokase, která je lemována 600 metrů dlouhou pěšinou posetou horskými sakurami, azalkami a vistáriemi. Je zde hodně míst, která připomínají původní japonské legendy. Hlavními z nich jsou svatyně Takačiho, Kumigaoka a Awanoiwato. Působivou atmosféru podtrhují cedry staré až 800 let.

Soutěska řeky Gokase, foto: ©JNTO

Ašizuri 足摺

Mys Ašizuri, nejjižnější výběžek ostrova Šikoku, je součástí přírodního národního parku Ašizuri-Uwakai. Dva kilometry dlouhá stezka se vine podél pobřeží kolem majáku z roku 1914. Po cestě narazíme také na dvě rozhledny, které poskytují rozhled na širý horizont Tichého oceánu. Poblíž se nachází Hakusandómon, 16 metrů vysoký a 17 metrů široký skalní oblouk vytesaný do skály divokými vlnami. Na západ od mysu Ašizuri je pobřeží Macuo, žulový výběžek, který zasahuje do teplého proudu Tichého oceánu, čímž je ideálním místem pro rekreační rybaření.

Mys Ašizuri, foto: ©JNTO

V Japonsku se v odlehlých oblastech nachází mnoho překrásných přírodních scénérií, které jistě stojí za to navštívit. Vydejte se mimo hlavní turistické trasy do vzdálenějších regionů a nechte se okouzlit rurálním Japonskem. Na každém z japonských ostrovů najdete rozmanitou přírodu a zajímavé přírodní úkazy: hory, sopky, vodopády, horké prameny či přímořské zátoky.

Furano a Biei 富良野市と美瑛町

Města Furano a Biei, nacházející se v centrální části ostrova Hokkaidó, jsou hlavní oblastí Japonska, kde je možno obdivovat rozsáhlé lány květinových polí. Pestrobarevná mozaika rozličných druhů květin činí z této oblasti jednu z nejvýraznějších částí ostrova. Typickou květinou pro tuto oblast je levandule. Ta se zde pěstuje více než 50 let. Zhruba od 70. let 20. století, kdy se do Japonska začala dovážet levnější levandule ze zahraničí, byli místní zemědělci nuceni změnit strategii, a tak se přeorientovali na agroturistiku. V současnosti je tato oblast velmi oblíbenou turistickou destinací. Hlavní sezóna levandulí začíná v červenci a končí začátkem srpna.

Levandulové Pole ve Furaně, foto: ©JNTO

Poloostrov Širetoko 知床半島

Poloostrov Širetoko vybíhá ve východní části ostrova Hokkaidó a zasahuje asi 70 km do Ochotského moře. Název je odvozen z pojmu *sir etok* v jazyce původních obyvatel Ainu s významem „konec světa“. Má se za to, že jde o poslední neprozkoumanou oblast japonských ostrovů tvořenou zejména pralesy a horami sopečného původu. Jedinou aktivní sopkou je hora Ló, k erupci došlo naposledy mezi lety 1935-36. Poloostrov je také znám jako „Království vodopádů“. Z nejznámějších nutno jmenovat horké vodopády Kamuiwakka, vodopád Frepe vyvěrající z podzemí a stekající ze stometrového útesu, místními lidmi zvaný „Panenské slzy“ Otome no Namida a vodopád Ošinkošin. Od roku 2005 je poloostrov Širetoko na seznamu světového dědictví UNESCO.

Vodopád Ošinkošin, foto: ©JNTO

Kamikóči 上高地

Kamikóči, v doslovném překladu prozaicky „vyšší náhorní plošina“, je oblast na severu Japonských Alp (jinak zvané taky pohorí Hida) v prefektuře Nagano. Kotlina v nadmořské výšce v průměru 1500 m se rozkládá mezi horami Hotakadake a Jakedake, která je aktivní sopkou. Celá oblast byla využívána k těžbě dřeva až do poloviny 19. století, kdy britský misionář Walter Weston upoutal pozornost na tuto oblast ve svém díle a posléze se zasadil o zastavení těžby – je mu také připisováno autorství názvu „Japonské Alpy“. Je to velmi oblíbené místo pro pěší turistiku. Tradičně se výlety zahajují přechodem přes řeku Azusa po mostě Kappa a pokračuje se výletem kolem místních jezer, která vytvářejí nádhernou scénérii zrcadlících se hor. Nejvíce návštěvníků přichází v době od června do října.

Most Kappa přes řeku Azusa, foto: ©JNTO

JAPONSKO A ZVÍŘATA

Japonsko má velice rozmanité podnebí a stejná různorodost se vztahuje i na zvířata, která se vyskytují ve volné přírodě. Japonsko je ostrovním státem, a proto v něm žije velké množství unikátních zvířat, která nikde jinde nenajdeme. Japonci také rádi chovají zvířata jako domácí mazlíčky. Nejčastěji chovaná zvířata jsou pes a kočka.

Japonská momonga ニホンモモンガ (Nihon momonga)

Momonga je také často nazývaná trpasličí létající veverka a žije především v zalesněných oblastech na ostrově Honšú a Kjúšú. Mezi předními a zadními tlapičkami má membránu, která jí pomáhá snášet se vzduchem dolů ze stromu, na který předtím vyšplhala. *Momonga* tráví většinu dne spánkem a aktivní je hlavně v noci. *Momonga* dorůstá velikosti až 20 cm, délka jejího ocasu dosahuje 10-14 cm a váží 150-220 g. *Momongy* se živí převážně semínky, ovocem, listy stromů. *Momongu* můžete spatřit v některém z lesů na ostrovech Honšú a Kjúšú.

foto: prof. Kobayashi Tomomichi,
Tottori University of Environmental Studies

Japonský dlouhonohý krab タカアシガニ (Takaashigani)

Tento druh kraba žije v mořských vodách kolem Japonska a krab je unikátní tím, že délka jeho klepet dosahuje až 3,8 metru. Japonské jméno *taka-ashi-gani* přímo odkazuje k tomuto úkazu a znamená dlouhonohý krab. Vědci se shodují, že i přes svůj hrozivý zjev patří tento krab k velice milým mořským živočichům, které můžete nalézt v temných vodách oceánu. Pokud byste rádi spatřili tohoto kraba, neváhejte navštívit Kaiyukan akvárium ve městě Ósaka, kde tohoto kraba chovají: <http://www.kaiyukan.com/language/eng/>

foto: Osaka Aquarium Kaiyukan

Širohebi 白蛇 (Širohebi)

Unikátní populace bílých (Albíno) hadů, tzv. širohebi, žije ve městě Iwakuni v prefektuře Jamaguči. *Širohebi* se také vyznačuje očima, které mají rubínovou barvu. Tento had může dorůst až do délky 1,8 metru. *Širohebi* patří mezi chráněný druh v Japonsku, a proto není jednoduché setkat se s ním v otevřené přírodě. Vzhledem ke svému bílému zbarvení je širohebi snadným cílem ostatních predátorů. Japonci věří, že pokud se vám podaří spatřit bílého hada, přinese vám štěstí a bohatství. Ve městě Iwakuni se dokonce nachází chrám, který je zasvěcen tomuto druhu a každoročně se tam pořádá oslavný festival.

foto: Spolek pro ochranu bílých hadů Iwakuni

Amamský černý králík アマミノクロウサギ (Amami no kuro usagi)

Amamský černý králík je druh chráněného králíka, který žije pouze na souostroví Amami na ostrově Amami Ōšima a na ostrově Toku no šima, které se nachází na jihu Japonska a spadají do prefektury Kagošima (mezi ostrovem Kjúšú a Okinawa). Amamský černý králík během dne spí a žije převážně v noci, a proto není jednoduché tohoto králíka spatřit, jelikož je černé barvy a vychází pouze v noci. Amamský černý králík žije především v lesích na daných ostrovech a v noci přespává v norách či skalních výběžcích. Tento králík je často nazýván jako žijící fosilie, protože je to údajně přímý pokračovatel králíků, kteří v Japonsku žili v dávné minulosti, a zachovali se pouze na souostroví Amami, jelikož tyto ostrovy byly izolovány od pevniny.

foto: Amami Wild Life Center

V Japonsku existuje fenomén roztomilých plyšových maskotů, kteří mají na starosti propagaci a vztahy s veřejností různých institucí. Již od 80. let se šíří velká obliba maskotů, kteří na sebe často berou podobu zvířat, ovoce či zeleniny. Plyšové maskoti jsou velice účinným nástrojem k propagaci regionu, společnosti či sportovního týmu. Maskoti jsou v Japonsku tak populární, že se každoročně pořádá Grand Prix o nejlepšího maskota, ve kterém hlasuje veřejnost z celé země.

JAPONŠTÍ ROZTOMILÍ MASKOTI

Taimí
たいみー
z města Minami Ise

Maskot Taimí pochází z města Minami Ise, které se nachází v prefektuře Mie. Taimí rád návštěvníkům představuje místní krajinu a také nejznámější produkty z této oblasti. Taimí je tedy maskot, který v sobě spojuje mandarinku (obličej) a pražmu mořskou (tělo). Spojením japonských slov pro mandarinku (mikan) a pražmu mořskou (tai) vznikne jméno Taimí. Taimí se narodil v zátocě ve tvaru srdce, která se nachází v blízkosti Minami Ise a je místem setkávání milenců, a proto má kabelku ve stejném tvaru.

foto: Radnice města Minami Ise

Šimanekko
しまねっこ
z prefektury Šimane

Šimanekko pochází z prefektury Šimane a je jejím maskotem pro cestovní ruch. Jak již název samotného maskota napovídá, jedná se o maskota, který na sebe převzal podobu kočky (japonsky *neko*), která je žlutá. Šimanekko má na hlavě klobouk ve tvaru chrámu, který tím odkazuje na slavné chrámy v této prefektuře, především na chrám Izumo Ojaširo. Pokud se tam někdy vypravíte, je velice pravděpodobné, že se setkáte i se Šimanekko.

foto: Asociace cestovního ruchu
prefektury Šimane

Ekoton
エコトン
z prefektury Fukuoka

Od roku 2013 je Ekoton ředitelem informačního a kulturního oddělení prefektury Fukuoka a jeho hlavním úkolem je vás seznamovat se zajímavými místy této oblasti. Podoba Ekotona našla inspiraci v jídle *tonkotsu ramen*, který patří mezi vyhlášené pochoutky této prefektury. Ekoton má na svém břichu napsáno eko a jeho další rolí je podporovat obyvatele prefektury Fukuoka, aby žili životem šetrným k životnímu prostředí. Mezi jeho oblíbené kratochvíle patří pojídání místních dobrot, nejraději má jahody Amaou či *ramen ra-mugi*.

ilustrace: Informační oddělení
prefektury Fukuoka

Gunmačan
ぐんまちゃん
z prefektury Gunma

Tento roztomilý poník pochází z prefektury Gunma, která je po celém Japonsku známa hlavně díky lázním Kusacu. Gunmačan se o své zážitky dělí se svými fanoušky na svém blogu, kde popisuje, jak byl podpořit místní průmysl návštěvou továrny na výrobu aut nebo jak pomáhal při focení do módního časopisu. Těmito aktivitami efektivně přibližuje život v prefektuře jak místním obyvatelům, tak i potenciálním návštěvníkům. Mezi Gunmačanovu specialitu patří přestrojování. Jeden den se zjeví jako hasič a další den přijde za zdravotní sestru, záleží na příležitosti. Jistě navštívte prefekturu Gunma a seznamte se s tímto rozverným poníkem.

foto: Informační oddělení
prefektury Gunma

MOJE PUTOVÁNÍ PO JAPONSKU

„dříve či později zazní požadavek, že po intenzivním poznávání by rádi viděli také ještě i jiné Japonsko“

Při cestách do Japonska s českými klienty samozřejmě míříme především do těch z pohledu turistů nejnámějších míst, a obdivujeme starobylé památky v Kjótu a Naře, procházíme pečlivě upravené zahrady chrámů a středověkých hradů, nebo si užíváme ruchu velkoměst jako Tokio a Ósaka a společně s davy ostatních se necháváme unášet labyrintem nesčetných linek vlaků, metra a obchodních pasáží. I přes veškerou nádhru těchto vyhledávaných míst většinou dříve či později zazní požadavek, že po intenzivním poznávání by rádi viděli také ještě i „jiné“ Japonsko. Venkovskou krajinu, přírodu, a trochu odlehlejší oblasti, které nefigurují na stránkách všech knižních průvodců, kde život plyne pomaleji a místní lidé jsou o to ochotnější dát se s vámi jen tak do řeči a ocenit, z jaké dálky jste sem za nimi přijeli.

Ráda proto jezdím do regionu na rozhraní prefektur Gifu a Nagano v samotném středu ostrova Honšú, do údolí Kiso v podhůří střední části Japonských Alp, kam je možné se snadno vypravit z Nagoji nebo Nagana buď na jednodenní výlet, nebo ještě lépe přenocovat v některé z tradičních ubytoven a další den pokračovat dál, stejně jako to dělali už po staletí lidé putující pěšky po cestě Nakasendó. Ta je tentokrát i naším cílem a máme v plánu projít si nenáročnou procházkou jeden

z jejich nejmalebnějších a nejlépe dostupných úseků mezi vesnicemi Magome a Tsumago.

Od dob vojenské vlády tokugawského šógunátu existoval v Japonsku od poloviny 17. století rozvinutý systém pěti státem spravovaných a kontrolovaných hlavních cest, které spojovaly nejdůležitější centra se vzdálenějšími provinciemi. Podobně jako mnohem známější „východní mořská cesta“ Tókaidó, která vedla z Kjóta do tehdejšího sídla šógunátu ve městě Edo (dnešní Tokio) podél tichomořského pobřeží, Nakasendó měřila asi 530 kilometrů a jak její název, „cesta skrz hory“ napovídá, mezi Edem a Kjótem procházela trasa napříč ostrovem Honšú a nejobtížnější úsek vedl právě mezi zalesněnými kopci v oblasti Kiso.

Tehdejší cestovatelé, z nichž většina putovala pěšky, ji zvládali projít asi za tři týdny. Pro ně bylo podél cesty Nakasendó vybudováno vždy v rozmezí necelých deseti kilometrů celkem 67 takzvaných stanic, kde byly zřizovány hostince, obchody a čajovny, a nabízelo se vše, co mohli putující potřebovat. Našli bychom v nich také oficiální ubytovny, které poskytovaly nocleh pro státní úředníky a početný doprovod provinčních knížat při jejich každoročních povinných cestách do hlavního města. Nejnáročnější, ale zároveň nejkrásnější část Nakasendó vedla údolím Kiso na dohled od ostrých dvoutisícových vrcholů Japonských Alp. V úseku asi sedmdesáti kilometrů si zde Nakasendó ponechala svou téměř původní podobu a v některých místech se skutečně příliš neliší od scénérií, které zachytil třeba Hirošige a jiní umělci na svých známých dřevorytech. Zatímco ostatní části tehdejší cesty dávno pohltila moderní civilizace, v údolí Kiso se zachovalo jedenáct tradičních vesnic, mezi kterými je možné putovat pěšky. Nejoblíbenější a nejsnadnější je osmikilometrová vycházka po staré cestě, která spojuje sousedící vesničky Tsumago a Magome.

Vesnice Magome

Magome
馬籠宿

V Magome řada dochovaných domů dodnes slouží jako čajovny, hostince, nebo penziony. Když vystoupíme z autobusu, ocitneme se skutečně jakoby o 300 let zpět. Žádné moderní obchody, reklamní cedule, dokonce ani jinak v Japonsku všudypřítomné automaty na pití, ale jen dlážděná cesta a podél ní řada dřevěných dvoupatrových domků s posuvnými dveřmi a s okny chráněnými před sluncem rákosovými závěsy sudare. V mnoha z nich se také prodávají zdejší typické suvenýry, které zahrnují hlavně výrobky ze dřeva. Majestátní vysoké cedry a kryptomerie z údolí Kiso proslavily tento region už ve středověku a jejich kmeny dodnes podírají některé známé kjótské chrámy nebo hrady ve vzdálených provinciích. V obchůdkách podél cesty si tak můžeme koupit vyřezávané misky, kuchyňské náčiní, dřevěné panenky, dřeváky geta, ale třeba i kaštanovou zmrzlinu nebo rýžové koláčky opékané nad ohněm. Z Magome nás čeká nejdříve lehké stoupání nad vesnici kde se před námi otevře výhled na namodralé kopce horského pásma Kiso s horou Ena (2191 m n. m.). Na okraji vesnice také stojí dochovaná oficiální nástěnka s dodnes čitelnými nápisy. Na dřevěných tabulích u vstupu do vesnic podél těchto státních cest se tehdy oznamovaly aktuální vyhlášky a nařízení šógunátu, a každý procházející se tak s nimi musel seznámit.

Rýžová políčka v květnu

Vesnice Tsumago

Vesnice v údolí Kiso nejsou skanzen, ale v historických domech skutečně žijí lidé. Vchody jsou zdobeny popínavými květinami, a cesta nad Magome je lemovaná uspořádanými zahrádkami, kde se pěstuje zelenina. O kus dále, ještě než se stezka vnoří do lesa, míjíme i terasovité rýžové pole. Nakasendó je krásná v každém ročním období. Díky vyšší poloze tu ještě v polovině května stihnete kvetoucí sakury, v červnu pak podél cesty září obrovské modré květy divoce rostoucích hortenzií, a v horkém létě nabízí husté jehličnaté lesy vítaný stín a chládek. Na podzim krajinu prodchne vůně páleného listí, před obchody se objeví prodávací pečených batátů, a z jinak opadáných větví do dálky září jasně oranžové plody *kaki*. Od nejvyššího bodu ve výšce 801 metrů nad mořem, kde je také téměř povinností vyfotit se u cedule označující, že jsme přešli z Gifu do naganské prefektury, začíná cesta klesat a lesem scházíme k potoku, přes který vede několik mostků. U důležitých odboček je trasa značená rozcestníky, a není vůbec těžké se jí držet. Jen malý kus se jde po kraji málo frekventované asfaltové silnice, ale většinou si vykračujeme po široké lesní pěšině, která je místy dlážděná kameny. Zhruba v polovině cesty můžeme ještě udělat navíc krátkou odbočku ke dvěma vodopádům. Poslední kilometry se už cesta svažuje až do Tsumago. Odtud se můžete vrátit autobusem zpět na železniční trať a pokračovat do Nagoji nebo Matsumota, ale rozhodně se vyplatí nespěchat a dát si zasloužený oběd, nejlépe vyhlášené místní nudle *soba*, a před návratem do moderní civilizace si beze spěchu jen tak vychutnat poklidnou atmosféru tohoto lehce zapomenutého koutu Japonska.

Text a foto: Hana Dušáková

Sklizeň kaki v listopadu

TIPY OUTDOOROVÝCH AKTIVIT V JAPONSKU

VODNÍ SPORTY

Japonsko je ostrovním státem, a proto patří vodní sporty, jako je surfování či potápění, k populárním kratochvilám a dají se provozovat téměř po celém Japonsku. Sezóna koupání začíná na konci období dešťů a končí na konci září. Výlet k moři patří mezi nejpopulárnější letní aktivity v Japonsku, a proto pokud tam budete v létě, neváhejte se smočit v Tichém oceánu či v Japonském moři. Pro surfování je vhodný především Tichý oceán, například v prefektuře Mijazaki. Potápění je možné například na Okinawě. Tichý oceán a Japonské moře mají úplně jiný ráz, a proto je dobré vyzkoušet si potápění na obou stranách Japonska. V Japonsku je velice jednoduché si zapůjčit veškeré vybavení potřebné k vodním sportům, a proto si s sebou vezměte jenom plavky.

LYŽOVÁNÍ A SNOWBOARDOVÁNÍ

Japonská zima nabízí mnoho možností pro příznivce zimních sportů. Vyhlášená lyžařská střediska najdete například v prefektuře Nagano, za krásným prašanem se vydejte na severní ostrov Hokkaido. Ve většině středisek si můžete zapůjčit nejen lyžařské či snowboardové vybavení, ale i oblečení na sjezdovku. Po vyčerpávajícím dni na sjezdovce je vhodné navštívit onsen.

ONSEN

Každý správný japonský výlet by měl být zakončen návštěvou japonských lázní tzv. onsenu. Dejte odpočinout svému tělu v horkých lázních. *Onsen* se často nachází i ve venkovní části, a proto můžete pozorovat okolní přírodu přímo ponoření v horké lázni. Lázně bývají povětšinou rozdělené na ženskou a mužskou část, koupete se nazí a ručník bývá často k zapůjčení či zakoupení na místě, a proto žádné vybavení není třeba.

KEMPOVÁNÍ

Kempování je v Japonsku velice populární a obzvláště v teplých měsících se Japonci rádi vydávají pod stan. V Japonsku se momentálně nachází až 3000 kempů, ve kterých si za drobný poplatek můžete postavit stan a strávit tak krásné dny a noci v japonské přírodě, seznámit se v místními, kteří také stanují, uspořádat barbecue a přiblížit se japonské přírodě.

VÝLETY DO HOR

Japonsko je velice hornatá země, a proto si můžete užít krásy přírody při výstupu na některou z hor. V Japonsku se nachází spousta spolků, které se zabývají výlety do hor či lezením, a proto je v Japonsku vždy několik možných tras, po kterých se můžete vydat. Na horu Fuji je možné vystoupat pouze v letních měsících. Pro krátký výlet z Tokia je možné vyjít na horu Takao.

